

“ทะเลียนสมรสทองคำ” ของบุษบา

บุศรา ไชติธนาการ

P19019

ฉบับนี้เป็นภาคต่อของเรื่อง “ความอัศจรรย์แห่งพระกรรมฐาน” ในหนังสือกฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๘ ก่อนที่สามีจะกลับมาอยู่กับดิฉันและลูก ๆ จะขอเล่าย้อนเหตุการณ์ก่อนคดีใช้กรรมของดิฉัน (กันยายน ๒๕๔๕) ในช่วงที่สามีบังคับหย่า สามีบอกว่าเขามีผู้หญิงคนใหม่ รักชอบมานานแล้ว ตอนนั้นมาราบหลวงพ่อและเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านบอกว่า

“มีลูกด้วยกัน ไม่ต้องหย่า สามีบ้าหรือเปล่า ของจริงไม่เอาจะไปเอาของปลอม”

พอไปหาหลวงพ่ออีกครั้ง ดิฉันบอกท่านว่า “หย่าแล้ว”

หลวงพ่อตอบว่า “ไปหย่าให้ทำไม อาตมาเห็นแล้วว่าไม่ต้องหย่า แต่เอาเถอะเดี๋ยวก็ต้องมาจดทะเบียนกันใหม่”

ในช่วงเวลานั้น ดิฉันพยายามขอร้องเขาให้กลับมาคืนดีกันทุกวันจนเขารำคาญและเล่าให้ฟังว่า เพื่อนของเขาคนหนึ่งหย่าขาดจากภรรยาและกำลังมีแฟนคนใหม่ ผู้หญิงคนนี้ก็มีเพื่อนที่ยังไม่ได้แต่งงาน เพื่อนของสามีคนนี้จะแนะนำผู้หญิงคนนี้ให้สามีดิฉัน

พอทราบเรื่องดิฉันก็โทรศัพท์ต่อว่าเพื่อนสามีคนนี้ว่า เขาช่างไม่เห็นแก่ดิฉันและลูก ๆ เลยหรือ เพิ่งหย่ายังไม่ทันถึงปี จะแนะนำผู้หญิงให้สามีดิฉันแล้ว เพื่อนสามีก็ขอ

โทษ ในขณะที่ดิฉันนึกสงสัยว่าเธอคงมีหัวใจเดียวกับดิฉัน จึงชักชวนเธอให้ไปวัดอัมพวัน ในวันนั้นได้พบหลวงพ่อดิฉันพูดว่า “บุษพาเพื่อนมากกราบหลวงพ่ोज้าคะ”

แต่น่าแปลกที่วันนั้นหลวงพ่อก็ไม่มองหน้าเธอเลย ไม่ยิ้มด้วย ขณะกลับออกจากวัดดิฉันยังพูดกับเธอว่า

“แปลกมากวันนี้หลวงพ่อบ้างจ้ง ไม่ยิ้มเลย”

ดิฉันไม่เฉลียวใจเลยแม้แต่น้อย ว่าเธอคือคนที่สามีแอบรักชอบมานานแล้ว เป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด ดิฉันมารู้ตอนพาเธอกลับจากวัดไม่ถึง ๗ วัน พอนั่งกรรมฐานเห็นภาพสหายตาของสามีมองผู้หญิงคนหนึ่งในกรรมฐาน รู้เลยว่าเรื่องราวเป็นเช่นไร

หลังจากออกกรรมฐานดิฉันได้โทรศัพท์ถามสามีว่า “รู้แล้วว่า คุณมีผู้หญิงคนหนึ่งแอบซ่อนอยู่ในใจมาตลอด ผู้หญิงคนนี้คือภรรยาของเพื่อนคุณเองใช่ไหม”

เขาตอบว่า “ใช่” เขาแอบรักชอบมานานแล้ว เขาคิดว่าไม่ใช่ความผิด ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ก็แค่ความคิด แต่หลวงพ่อกเคยสอน คิดดี ทำดี พูดดี ความคิดนำการกระทำของคน และนำไปสู่เรื่องราวในตอนหลังที่จะกล่าวถึง ดิฉันเสียใจมาก ไม่รู้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร กลุ่มเพื่อนนี้เราเล่นแชร์กันมาเป็นเวลา ๑๐ ปี ทานข้าวกันทุกเดือนไม่เคยคิดเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้

หลังจากนั้นดิฉันได้โทรศัพท์ไปหาอดีตภรรยาเพื่อนสามี เล่าให้เธอฟังว่า “สามีแอบรักเธอ” แรก ๆ เธอก็ดูตกใจ และบอกดิฉันว่า “เป็นไปไม่ได้ เธอไม่เคยมีใจกับสามีดิฉันเลย และให้สัญญาต่อดิฉันรวมทั้งอดีตสามีเธอว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับสามีดิฉันแต่อย่างใด”

ดิฉันจึงลืมเรื่องนี้ไปสนิท จนเมื่อสามีได้แยกตัวออกไปซื้อบ้านใหม่ ดิฉันไม่เคยคิดไปดูความเป็นอยู่เขาเลย จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ดิฉันปฏิบัติกรรมฐานที่บ้าน เวลาใกล้เที่ยงคืน ดิฉันได้ยินเสียงเคาะกระจกบานประตู ๒ ครั้ง และต่อด้วยเสียงหวีดหวียวาวพอสมควร ทำให้ดิฉันขนลุกสึกลับแล้ว จึงกำหนดและขอให้หลวงพ่อบอก ช่วย ก้าวมาก ไม่เคยได้ยินเช่นนี้มาก่อน

พอรุ่งขึ้นดิฉันมีนัดลูกค้า บังเอิญที่อยู่เขาใกล้บ้านสามี ก็เลยลองแวะไปดู สิ่งที่ดิฉันได้พบที่บ้านเขาคือ มีเสื้อผ้าผู้หญิงตากอยู่ในบ้าน ก็รู้ว่าสามีเอาผู้หญิงมาอยู่ด้วย ดิฉันเสียใจ กำหนดอะไรไม่ได้เลย ตีกระจกบ้านเขาแตก เก็บเสื้อผ้าผู้หญิงไปทิ้งข้างถนน พอสามีกลับบ้านเห็นสภาพที่เกิดขึ้น เขาโกรธมาก โทรศัพท์ต่อว่าดิฉัน ดิฉันจึงถามว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร มาอยู่นานแค่ไหน เขาบอกว่า เป็นลูกค้าเพิ่งคบไม่นาน ก็แค่ชั่วคราว เขาเหงาเลยเอามาอยู่ด้วย แต่สุดท้ายก็เลิกไปหลังจากที่ดิฉันเข้าไปพบที่บ้านวันนั้น

ดิฉันเคยถามสามีว่าเคยคิดจะจดทะเบียนสมรสใหม่กับผู้หญิงคนใหม่ไหม เขาตอบว่าไม่ ตั้งแต่นี้จะไม่ยอมจดทะเบียนสมรสกับใครอีก ดิฉันก็นำไปเล่าให้หลวงพ่อบอก ฟัง ท่านตอบว่า

“ก็ไม่จดทะเบียนกับใครที่ไหน นั่นหมายความว่า จะจดทะเบียนสมรสกับเรานั้นแหละ” “ไม่จดกับใครก็จดกับคนเก่านี้แหละ”

ประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๔๖ สามีกลับไปอยู่บ้าน เนื่องจากว่าดิฉันขอให้เขา กลับ ด้วยเหตุที่หลวงพ่อบอกมักจะถามดิฉันเสมอ ๆ เวลาที่ไปวัดอัมพวันว่า

“สามีกลับบ้านหรือยัง”

หลังจากที่สามีกลับไปอยู่กับดิฉันและลูก ๆ ในใจดิฉันยังเฝ้าเวียนรู้สึกรู้ว่า เรามีอะไรแอบซ่อนอยู่ในใจลึก ๆ (สามีเป็นคนน้ำนิ่งไหลลึกมาก) ในช่วงเดือนมกราคม ๒๕๔๗ ดิฉันได้เปรยกับเขาว่า

“ปาป๊า มาม๊า รู้สึกว่า ป๊าจะต้องชดใช้สิ่งที่ป๊าทำเกี่ยวกับบ้านหลังนั้นเร็ว ๆ นี้”

ปรากฏว่า สิ่งที่เกิดขึ้นได้เป็นจริง ไม่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ มีอะไรบางอย่างดลใจให้ดิฉันแวะเวียนไปดูบ้านหลังนั้น เพราะสามีย้ายกลับไปแล้วและบอกว่าปิดบ้านไว้เฉย ๆ ไม่มีใครอยู่ ดิฉันพบกับเหตุการณ์ที่เสียใจมากอีกครั้งหนึ่ง นั่นคือพบผู้หญิงคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านของสามี ดิฉันพยายามกดกริ่งหลายครั้งเพื่อให้เธอเปิดประตูออกมา เธอก็ไม่ยอม สักครู่เดียวสามีก็โทรศัพท์ถามดิฉันว่า

“มาม๊าไปที่บ้านหลังนั้นทำไม”

กว่าผู้หญิงคนนั้นจะเปิดประตูก็โดนดิฉันทุบกระຈกรถยนต์รอบคันแตกหมด สุดท้ายสามีบอกว่า “คนที่มาม๊าคิดนั้นแหละ” ดิฉันถึงกับเข่าอ่อน “หมายถึงอดีตภรรยาเพื่อนของคุณนะหรือ” เธอคือผู้หญิงที่ดิฉันเคยพาไปวัดอัมพวัน

ดิฉันเอามือกุมล้อคอเกิดหลงพ้อจรัญแนบอก คิดถึงหลงพ้อมาก ขออย่าให้สามีทำร้ายจิตใจหรือร่างกายลูกต่อหน้าผู้หญิงคนนี้เลย ดิฉันคงรับไม่ได้แน่ อย่าให้เหตุการณ์ที่คุณพ้อดิฉันเคยทำร้ายคุณแม่ต่อหน้าเมียน้อย ต้องเกิดกับดิฉันเลย

ดิฉันบอกสามีว่า หลวงพ้อสอนเสมอว่าคนดีต้องมีศีล ๕ ซึ่งเป็นศีลของความเป็นมนุษย์ ต้องรู้จักละอายต่อบาปและความชั่วทั้งหลาย คนดีเขาไม่ทำให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อน ถ้าทำไปแล้วเป็นทุกข์เขา แต่เราสุข ก็ไม่ควรทำ ยิ่งทำไปแล้วทุกข์ทั้งเราทั้งเขา ยิ่งไม่ควรทำเลย

สามีละอายใจมากที่ได้บังคับดิฉันให้หย่ากับเขาแล้ว จะมาขอให้จดทะเบียนสมรสอีกก็กระไรอยู่ สามีบอกว่าหากดิฉันต้องการ เขาพร้อมและยินดีจะจดทะเบียนสมรสกับดิฉันใหม่ ดิฉันก็ตอบตกลง

ในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เราทั้งสองคนตั้งใจไปจดทะเบียนสมรสที่เขตบางรัก ในวันนั้นสามีได้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ๕ ข้อไป เราสองคนไม่ได้คาดหวังอะไรเพราะคนเยอะมาก

หลังจากนั้นประมาณ ๑-๒ สัปดาห์ เจ้าหน้าที่เขตบางรักโทรศัพท์มาแจ้งว่า เราทั้งสองคนได้ทะเบียนสมรสทองคำ ปีนี้มอบให้ ๑๐ คู่ โบแรกมอบให้คู่แรกที่มาเขตบางรัก อีก ๙ คู่มาจากผู้ที่ตอบแบบสอบถามถูกต้องทั้งหมด ๕ ข้อ เราเป็น ๑ ใน ๙ คู่นี้ ในวันนั้นมีคู่ที่ไปจดทะเบียนสมรสมากถึง ๑,๒๐๐ คู่ ตอบคำถาม ๕ ข้อถูกต้อง มี ๒๐๐ คู่ และในจำนวน ๒๐๐ คู่นี้ใช้วิธีจับฉลากขึ้นมา ๙ คู่ ซึ่งก็มีชื่อเราสองคนในนั้น

ดิฉันนำทะเบียนสมรสทองคำไปให้หลวงพ่ोजรัญท่านดูและแม่เมตตา ท่านยังเมตตาสอนเราทั้งสองว่า

“เป็นสามีภรรยาให้พูดจากันดี ๆ พูดดีเข้าใจง่าย พูดไม่ดีเข้าใจยาก ครอบครัวยุต้องรักกัน อย่าทะเลาะเบาะแว้งกัน”

ทำทะเบียนสมรสทองคำนี้ ว่าไปแล้วเปรียบเสมือนหลวงพ่อกำลังให้เราสองคนจริง ๆ

ข้อฝาคิด

หลายท่านอ่านเรื่องของดิฉันแล้วอาจตำหนิดิฉันว่าทำไมปฏิบัติมาขนาดนี้แล้วยังยับยั้งอารมณ์ตนเองไม่อยู่อีก ไปตีข้าวของเขาทำไม ดิฉันอยากเรียนชี้แจงว่าหากดิฉันไม่รู้จัก “พระกรรมฐาน” และต้องมาเจอกับ ๒ เหตุการณ์เช่นนี้ ดิฉันคงได้ก่อ

โศกนาฏกรรมขึ้น แล้วชีวิตจะเหลืออะไร ดิฉันยังคงเป็นปุถุชน ยังไม่หลุดพ้นจาก รัก โลก โกรธ หลง แต่หลังจากที่ได้เรียนรู้ปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ดิฉันได้คำว่า “สติ” มากขึ้น จากเดิมที่มีอยู่น้อยให้มีมากขึ้น

แต่ก่อนดิฉันเป็นคนเจ้าอารมณ์ โกรธ ไม่พอใจง่าย ปากร้าย คือ ว่ากันตรง ๆ ออกมาเลย แต่หลังจากปฏิบัติ ดิฉันเข้าใจสิ่งที่หลวงพ่อบอกสอน และนำมาใช้ใน ชีวิตประจำวัน นั่นคือความคิดในแง่บวก (คิดดี) เช่น คำว่า “แค่นี้ก็ดีแล้ว ดีกว่าไม่มีเลย”

ทุกวันนี้ครอบครัวของดิฉันกลับมามีความสุขอีกครั้ง เรากลับมามีความรัก ความเข้าใจ และให้อภัยกันมากขึ้น ตัวอภัยนี้หากดิฉันไม่มีให้สามี ดิฉันจะไม่ได้รางวัลที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือคำว่า “ครอบครัว” กลับมา

ข้อความต่อไปนี้ สามิทธิฉันตั้งใจเขียนเพื่อถวายหลวง พ่ोजรัญ แห่งวัดอัมพวัน

“พระดีไม่ได้มีอยู่ที่จังหวัดสิงห์บุรีที่เดียวหรอก”

ใช่ครับ ผมยังจำคำพูดที่ผมเอ่ยออกจากปากของผมได้ดี แม้เวลาจะผ่านมากว่าสองปี โดยปกติผมจะเป็นคนที่ไม่ค่อยจดจำรายละเอียดคำพูดนัก มักจะจำแต่เนื้อหาใจความหลักเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่ใช่คราวนี้ที่ผมกลับจำคำพูดนี้ได้เป็นอย่างดี

ผมขอโอกาสนี้กราบขอโหสิกรรมต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งเป็นผู้ชุบชีวิตใหม่ให้ผมและภรรยาและครอบครัวของผม ขอให้พระเดชพระคุณหลวง

พ่อจรัญได้อยู่โปรดสัตว์โลก ผู้ยังจมปรักอยู่ในทุกข์ ผู้ยังไขว่คว้าหาความสุขสงบในชีวิต ผู้ยังประสงค์มุ่งสู่ความสุขในธรรม

สำหรับสามีภรรยาทุกคู่ ทะเบียนสมรสของท่าน จะเป็นทะเบียนสมรสทองคำ ถ้าคู่ของท่านรู้จักคำว่า “ถนอมน้ำใจ” เพียงคำนี้คำเดียว จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับทุก ๆ เรื่องที่ท่านจะได้กระทำร่วมกัน กว่าสิบปีที่ผมแต่งงานกับภรรยา หลายคนมองว่าผมเป็นฝ่ายยอมภรรยามาก มองว่ากลัวเมียบ้าง ซึ่งความจริงแล้วผมยอมเพราะต้องการถนอมน้ำใจ แต่ในขณะที่เดียวกัน ผมกลับไม่ได้รับสิ่งนั้นกลับมาเลย ซึ่งทำให้ความเจ็บช้ำน้ำใจให้ผมมาตลอดเวลา ด้วยความที่ผมไม่ชอบพูดเรื่องส่วนตัวกับคนอื่น จึงเก็บงำทุกอย่างเอาไว้ในใจ และในที่สุดสิ่งเลวร้ายก็ได้เกิดขึ้นในครอบครัวของผม ผมบอกตัวเองว่ายอมต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ครั้งสุดท้ายที่ภรรยาขู่หย่ากับผม ผมจึงตอบตกลงทันที และเรื่องราวต่าง ๆ ก็อย่างที่ภรรยาผมได้เล่ามาแล้วนั้นแหละครับ

ขณะนี้ผมสามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่า ผมมีความสุขในชีวิตของผมมาก ผมมีความสุขที่ได้มาอยู่ใกล้ชิดกับคนที่ผมรักทุกคน เพื่อลูกและภรรยาผู้ซึ่งมีหัวใจดวงใหม่ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญเป็นผู้มอบให้ ผมจะรักษาเอาไว้ให้ดีที่สุด เดี่ยวนี้ภรรยาของผมก็รู้จัก “ถนอมน้ำใจ” ของผมแล้วเช่นกัน

ผมขอกราบอาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง และขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อจรัญที่ได้มอบโอกาสและชีวิตใหม่ให้กับผมและครอบครัว การอันใดถ้าหากผมสามารถช่วยเหลือได้ ผมจะไม่ลังเลที่จะช่วยเหลือผู้ที่ด้วยโอกาสกว่า ผมได้รับมามากแล้ว ผมต้องการจะตอบแทนคืนเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของหลวงพ่อบ้างแม้จะน้อยนิด หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อเขียนสั้น ๆ ของผมคงเป็นประโยชน์บ้าง สำหรับท่านที่

กำลังจะหลงผิด ได้โปรดนำกลับไปพิจารณาและตรึกตรองให้ละเอียดรอบคอบ ก่อนที่
ท่านจะเดินทางเหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นกับครอบครัวของผม...